"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ପଢିଛ ସେସବୁକୁ ଭୁଲିଯାଅ, ଏକଦମ୍ ବାଲ୍ୟ ଅବସ୍ଥାକୁ ଚାଲିଯାଅ ତେବେ ଯାଇ ଏହି ରୁହାନୀ ପାଠ ପଢାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ମିଳିଛି, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିନଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଏହିକଥା ରହିଥାଏ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ଏହି ଶରୀର ସହିତ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ଏବଂ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ, ଏହା ପ୍ରତି କ'ଣ ସ୍ନେହ ରଖିବା । ଏହିଭଳି ଦିବ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ଏହିଭଳି ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ନିରନ୍ତର ରହିପାରିବେ । ସେବାରେ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେମିତି ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ, ସେଥିପାଇଁ ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ଭାବ ରଖନ୍ତି ନାହିଁ । ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି କରିଥା'ନ୍ତି, ଏକାନ୍ତରେ ଯାଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ହଠଯୋଗୀ, ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନୀ । ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଆମେ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ ତେଣୁ ମମତା ତୁଟାଇବା ପାଇଁ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଯାଏ କିନ୍ତୁ ତୁରନ୍ତ ମମତା ତୁଟି ନଥାଏ । ସ୍ତ୍ରୀ, ପିଲା, ଛୁଆ ଆଦି ମନେ ପଡିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଆଧାରରେ ବୁଦ୍ଧିରୁ ସବୁକିଛି ଭୁଲିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେବେ କୌଣସି ଜିନିଷ ତୁରନ୍ତ ଭୁଲି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ । ସବୁ ସନ୍ନାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥାଏ ଯେ ଆମକୁ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହେବାର ଅଛି, ସେଥିପାଇଁ ଆମକୁ ଦେହର ସ୍ମୃତି ରଖିବାର ନାହିଁ । ତେବେ ତାହା ତ ହେଉଛି ହଠଯୋଗୀ ମାର୍ଗ । ଭାବନ୍ତି ଆମେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଯାଇ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ କିପରି ଯିବୁ । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମକୁ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯଦି କେହି ବିଦେଶରୁ ଆସନ୍ତି ସିଏ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ଭାୟା ଅମୁକ ଦେଇ ବମ୍ବେ ଯିବାର ଅଛି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି । ବହୁତ ଲୋକ କହୁଛନ୍ତି ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପବିତ୍ରତା ଅଛି ଯାହାକି ବହୁତ ଭଲ, ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ, ସଂସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ମାତାମାନେ ଅଥକ ହୋଇ ବୁଝାଇବାର ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି ନିଜର ଶରୀର-ମନ ଏବଂ ଧନ ସବୁକିଛି ସେବାରେ ଲଗାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ କରିବା— ଏହିଭଳି ବିଚାର କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ସେହିଭଳି କ୍ୱଚିତ୍ କେହି କେହି ବାହାରୁଛନ୍ତି । ତାହା ତ ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କୋଟିକରେ କେହି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନେ ତୁମ ନିକଟକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ବି ବାହାରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉ ଅଥବା ନ ହେଉ, ବିବେକ କହୁଛି ଯେ ବେହଦର ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ, ସେହି ପାରଲୌକିକ ପିତା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ କେବେ ବି ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ବାବା ହିଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆମମାନଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୂରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ଆମେ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ ଭାୟା ଶାନ୍ତିଧାମ । ଶାନ୍ତିଧାମ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରୁ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏହି କଥାରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କେହି ଶରୀର ଛାଡୁଛନ୍ତି ଭାବୁଛନ୍ତି ତେବେ ଇଏ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ବୈକୁଣ୍ଠ କେଉଁଠି ଅଛି ? ଏହି ବୈକୁଣ୍ଠ ନାମକୁ ତ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଲୋକମାନେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ ସେମାନେ ନାମ ଶୁଣିଛନ୍ତି, ଚିତ୍ର ଦେଖିଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଆଦି ବହୁତ ଦେଖିଛନ୍ତି । ଯେମିତି ଏହି ଦିଲ୍ୱାଡା ମନ୍ଦିର ରହିଛି । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ, କୋଟି-କୋଟି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଏହି ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହୋଇଛି, ଏହିଭଳି ଆହୁରି ଅନେକ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଦେବୀ-ଦେବତମାନଙ୍କୁ ବୈଷ୍ଣବ କୁହାଯାଏ କାରଣ ଏମାନେ ହେଲେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ । ଏମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ ନା । ଏହା ହେଉଛି ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗର ବୈଭବ ଇତ୍ୟାଦି ଏଠାରେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଶସ୍ୟ ଆଦି ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହାର ସ୍ୱାଦ ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ । ଝିଅମାନେ (ସନ୍ଦେଶୀ) ଧ୍ୟାନରେ ଯାଆନ୍ତି, କହନ୍ତି ଆମେ ଶୁବିରସ ପିଇଲୁ । ତାହା ବହୁତ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଥିଲା । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମ ହାତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଭୋଜନ ଖାଇ କହୁଛନ୍ତି ଭୋଜନ ବହୁତ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ହୋଇଛି କାରଣ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ତିଆରି କରୁଛ ସମସ୍ତେ ମନ ବୋଧକରି ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଏମିତି ନୁହେଁ, ଯେ ତୁମେ ଯୋଗରେ ରହି ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛ ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ହେଉଛି! ନା, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ କେହି କେହି ବହୁତ ଭଲ ରୋଷେଇ କରିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସେଥିରେ ବହୁତ ଶକ୍ତି ଥାଏ । ପୁଣି ତୁମୋପ୍ରଧାନ ହେବା

ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତି କମିଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ରୋଗ ଦୁଃଖ ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହେଉଛି । ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ସୁଖଧାମରେ ଦୁଃଖର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଆମେ ଏତେ ସୁଖକୁ ଯାଉଛୁ ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖ କୁହାଯାଉଛି । ତେବେ ତୁମକୁ କେବଳ ଏହି ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଅ । ପ୍ରଥମେ ବିଚାର କର— ଏକଥା ଆମକୁ କିଏ କହୁଛନ୍ତି! ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ ନା । ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ମନେ ପକାଇବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧି ଉପରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଯେଉଁମାନେ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମା, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ରହିବ ଯେ ଆମେ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଆଉ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଦିନ ରହିବୁ । ଏହି ଶରୀର ତ କଉଡି ସଦୃଶ ଅଟେ । ଏବେ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ କଉଡି ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଛି, ଏହାକୁ ହିଁ ବୈରାଗ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ।

ଏବେ ତ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଡ୍ରାମାକୁ ଜାଣିଗଲଣି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପାର୍ଟ ତ ଚାଲିବାର ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ କାହାକୁ ଘୃଣା କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାର ପ୍ରତି ବିତୃଷ୍ଣା ସୃଷ୍ଟି କରାଇ ଦିଅନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଘରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଏ ନିଜେ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଇ ଅଳ୍ପ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ମୁକ୍ତିକୁ ତ କେହି ଫେରିଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେତେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, କେହି ହେଲେ ବି ସେଠାକୁ ଯାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । କେହି ଜଣେ ହେଲେ ନିର୍ବାଣଧାମ ବା ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଯାଇନାହାଁନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲା । ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାହୋଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଗୁଡିକରେ ଯାହା ସବୁ ଲେଖାହୋଇଛି, ସେସବୁ କଥା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ଏସବୁ କିଛି ପଢିବା ଦରକାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ନବେଲ ଆଦି ପଢିବାର ସଉକ ଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ପୂରା ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ କୁକୁଡା ଜ୍ଞାନୀ । ଯଦି ସେମାନେ ରାତିରେ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ନବେଲ ଆଦି ପଢିବେ ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଗତି କ'ଣ ହେବ ? ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯାହା କିଛି ପଢିଛ ସେସବୁ ଭୁଲିଯାଅ ଏବଂ ଏହି ଆତ୍ମିକ ପାଠ ପଢିବାରେ ଲାଗିଯାଅ । ଏହିପାଠ ତ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ତେଣୁ ଯାହା ସବୁ ପଢିଛ ସେସବୁକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଏକଦମ୍ ବାଲ୍ୟ ଅବସ୍ଥାକୁ ଚାଲିଯାଅ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଯଦିଓ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖୁଛ କିନ୍ତୁ ଦେଖୁଥାଇ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ଦେଖୁ ନାହଁ । ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି, ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ମିଳିଛି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ଏହାର ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । ଏମାନେ ସବୁ ହେଲେ ଶ୍ମଶାନବାସୀ, ଏମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମନ କାହିଁକି ଲଗାଇବ । ଏବେ ତ ପରୀ ଦୁନିଆର ନିବାସୀ ହେବାର ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଶ୍ମଶାନ ଏବଂ ପରୀ ଦୁନିଆର ମଝିରେ ଅଛ । ସେହି ପରୀମାନଙ୍କ ଦୁନିଆ ଏବେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଅଛ କିନ୍ତୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ସେଠାକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏବେ ତୁମେ ମଝିରେ ବସିଛ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗର ସମୟ ବହୁତ କମ୍ । ଯଦି ଏହି ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ବିଳମ୍ବରେ ଆସିବ ତେବେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ବହୁତ ମୁସକିଲରେ ରହୁଛି, ମାୟା ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବାବା ଯଦିଓ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି, ସବୁ କଛି ଦେଖୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି ଯେ ଏସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ, ଏଥି ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି । ଶରୀରଧାରୀ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଣା । ଏହି ଶରୀର ହେଉଛି ପୁରୁଣା ତମୋପ୍ରଧାନ ଶରୀର, ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ । ଏହିଭଳି ଜିନିଷକୁ ଦେଖି ଆମେ କ'ଣ କରିବୁ! ଏସବୁ ତ କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ ତେଣୁ ଏସବୁ ପ୍ରତି ପ୍ରୀତି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥାଏ ଯିଏ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ସମସ୍ତେ ତ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । କେତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନାମ ତ ଶୁଣିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କଠାରୁ କ'ଣ ମିଳୁଛି— କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଅଛି, ସେଥିରେ ଦାଢି ଥିବା ବ୍ରହ୍ମା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କେହି ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ କାରଣ ତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିନଥାଏ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଲୌକିକ ପିତା ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା । ଯଦି ପିତା ହୋଇ ସମ୍ପତ୍ତି ନ ଦେଲେ ତେବେ ସିଏ ଅଲୌକିକ ହେଲେ ନା । ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଲୌକିକ ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରୁ । କିନ୍ତୁ ଅଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରଜାପିତା କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି କିଛି ମିଳେ ନାହିଁ । ଏହି ଅଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ତେଣୁ ଇଏ ଅନ୍ୟକୁ କିପରି ଦେବେ! ପାରଲୌକିକ ପିତା ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା) ଆମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କର ରଥ, ତେଣୁ ୟାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଇଏ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି-- ଏମାନେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମପିତା କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ୟାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁନାହିଁ, ସମ୍ପତ୍ତି ତ ଶିବବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ମିଳୁଛି । ଇଏ ତ ମଝିରେ ଦଲାଲ୍ ରୂପରେ ଅଛନ୍ତି । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଆମ ପରି ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ୟାଙ୍କୁ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ସାରା ଦୁନିଆ ତମୋପ୍ରଧାନ । ତୁମକୁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ତ ହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ତୁମକୁ ଏବେ ବେହଦ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ବୁଦ୍ଧି ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହା ନିକଟରୁ କିଛି ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଚାହେଁ ସିଏ ଦେବତା ହୁଅନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସବୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ତ ମିଳିଥାଏ । ବାକି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ନିକଟରୁ ତୁମେ କ'ଣ ଚାହୁଁଛ ? ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଅମର, ଏମାନେ କେବେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତମୋପ୍ରଧାନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ— ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନରେ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଭାବୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ବିବାହ କରିଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ଜନ୍ମରୁ ପବିତ୍ର ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା ହେଉଛି, ତାଙ୍କୁ ଝୁଲାରେ ଝୁଲାଉଛନ୍ତି, ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର କାହିଁକି ପାଳନ କରୁନାହାଁନ୍ତି ? ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ନଥିବା କାରଣରୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦ୍ୱାପରକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାପରଯୁଗରେ ଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା କେତେ କଠିଣ । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ଜ୍ଞାନ ତ ପରମ୍ପରାଠାରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ ପରମ୍ପରା କେବେଠାରୁ ? ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ପୂଜା କରିବା କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି—ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିନାହୁଁ । କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିବା ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତି ପୂଜା ଇତ୍ୟାଦିକୁ ମଧ୍ୟ ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତିଥି-ତାରିଖ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଜନ୍ମ ଦିନ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଏ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ କେତେକ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଯଥାର୍ଥ ରୀତି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ-- ମହାରଥୀ, ଘୋଡାସବାର ଏବଂ ପଦାତିକ । କାହାଣୀ ରହିଛି ନା— ଗଜକୁ କୁମ୍ଭୀର ଗ୍ରାସ କରିଦେଇଥିଲା । ମାୟା ରୂପୀ କୁମ୍ଭୀର ବହୁତ ବଡ, ଏକଦମ ଗ୍ରାସ କରିଦେଇଥାଏ, ଯେମିତି ସାପ ବେଙ୍ଗକୁ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ ।

ଭଗବାନଙ୍କୁ ବଗିଚାର ମାଲିକ, ମାଳୀ, ନାଉରିଆ କାହିଁକି କୁହାଯାଏ ? ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ବାବା ଆସି ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ ପାରି କରିନେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି— ନୌକା ମୋର ପାରି କରିଦିଅ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ କିପରି ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ ପାରି ହେଉଛୁ । ବାବା ଆମକୁ କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ଯେ ଦୁଃଖର ନୌକାକୁ ପାରି କରିଲାବାଲା ନାଉରିଆ କହୁଛନ୍ତି— ହେ ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ତୁମେ ପ୍ରଥମେ କ୍ଷୀର ସାଗରରେ ଥିଲ, ଏବେ ବିଷୟ ସାଗରରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛ । ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ଦେବତା ଥିଲ । ସ୍ୱର୍ଗ ହେଉଛି ଦୁନିଆର ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସ୍ଥାନ । ସାରା ଦୁନିଆରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ । ତା'ର ନାମ ଶୁଣି ଖୁସି ଲାଗୁଛି ନା । ସ୍ୱର୍ଗରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ରହୁଛ । ଏଠାରେ ସପ୍ତାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ତାଜମହଲକୁ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ କ'ଣ କେହି ରହିପାରିବେ କି । ତୁମେମାନେ ତ ଦୁନିଆର ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସ୍ଥାନର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ରହିବା ପାଇଁ ବାବା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ବୈକୁଣ୍ଠ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଦମାପଦମପତି ହୋଇଯାଉଛ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଅନେକ ଥର ତୁମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇଥିବ । ଏହି ଚକ୍ର ତୁମେ ଲଗାଇ ଚାଲିଛ । ତେଣୁ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଏମିତି କରିବା ଦରକାର ଯେମିତି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଆସିବ । ପୁରୁଣା ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ କାହାର ମନ ହେବ । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବାବା ଶକ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ଦୁନିଆର ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମୟ ସ୍ଥାନର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଭଳି ପିତାଙ୍କୁ ଆମେ କାହିଁକି ମନେ ନ ପକାଇବା! ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯଦିଓ ମୁଁ ଦେଖୁଛି, କିନ୍ତୁ ମୋ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଅଳ୍ପ ଦିନର ଯାତ୍ରୀ । ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ ତେଣୁ ଏହା ପ୍ରତି ମମତା ରଖ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆତ୍ମିକ ପାଠପଢାରେ ସର୍ବଦା ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । କେବେହେଲେ ଉପନ୍ୟାସ ଇତ୍ୟାଦି ପଢିବାର ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ରଖିବାର ନାହିଁ । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ପଢିଛ ସେସବୁକୁ ଭୁଲି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ନିଜକୁ ଅତିଥି ମନେ କରି ରହିବାର ଅଛି । ଏହା ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ରଖିବାର ନାହିଁ, ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ସମସ୍ୟା ଗୁଡିକୁ ଖେଳ ସଦୃଶ ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବା ହୀରୋ ପାର୍ଟଧାରୀ ହୁଅ ।

ଚାହେଁ କିପରି ବି ପରିସ୍ଥିତି ହୋଇଥାଉ, ସମସ୍ୟା ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ୟାର ଅଧୀନ ନୁହେଁ, ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ସମସ୍ୟା ଗୁଡିକୁ ଏଭଳି ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଅ ଯେପରି ସେଗୁଡିକୁ ଖେଳ ମନେ କରି ଅତିକ୍ରମ କରୁଛ । ଚାହେଁ ବାହ୍ୟ ରୂପରେ କାନ୍ଦିବାର ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡୁ କିନ୍ତୁ ମନ ଭିତରେ ଥାଉ ଯେ ଏହା ଏକ ଖେଳ ଯାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଡ୍ରାମା ଏବଂ ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ଆମେ ହୀରୋ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟୁ । ହୀରୋ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପାର୍ଟ କରୁଥିବା ଅଭିନେତା ସେଥିପାଇଁ କଡା ସମସ୍ୟାକୁ ମଧ୍ୟ ଖେଳ ମନେ କରି ହାଲୁକା କରିଦିଅ, ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବୋଝର ଅନୁଭବ ନ ହେଉ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନର ସ୍ମରଣ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହ ତେବେ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବ ଏବଂ ମାୟାର ଆକର୍ଷଣରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିପାରିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****